

Примасът дигна ръка. Петте топаза на пръстена му блестнаха в жълти искри.

– Не ме разбирай криво, Асене.... Аз няма да ти преча. Аз няма да забраня на моите клирици, да се подчиняват на твоята повеля. Те ще те послушат.

– Тогава?

– Тогава някой друг вместо мене ще им разпрати писмата, в които ще им съобщи за отхвърлянето на унията, ще ги свика на събор в Търнов...

– Как е възможно това! – възкликна царят, който се отказваше да разбере истината. – Кой други, освен архиепископът може да стори това?

– Много просто. Новият архиепископ, когото ще изберете вместо мене, ще стори това...

– Новият архиепископ? Как тъй?

– Защото в това време аз ще бъда вече далеч от Търнов... Чувствам се вече остарял, Асене... Нека по-млади сили ме заместят...

– А ти, светий отче?

– Ще се оттегля в Света гора... Време беше вече да отстъпя мястото си на по-крепки от мене. Намери си достойни, мъдри, нови помощници, които да ти сътрудничат в новия път... Аз живях и ще умра с делото на Иваница... Не ме карай на тая възраст да се отказвам от клетвите си... Каква нужда има от това...

Царят го погледна поразен.

Този мъдър старец се отказваше от високата чест да стане патриарх, само да го улесни в изпълнението на неговото дело.

Той ясно усещаше, че не е клетвата за верност към папата, която го възпира, а желанието му да даде възможност по-безболезнено да се изживее неизбежната крамола в Рим...

Той коленичи, пое десницата на светия старец. Целуна с дълбока почит и любов пръстена му, някогашен дар от Инокенций Трети.

– Не може ли по някакъв начин да подириш друго разрешение, све-